

Sygn. akt XI GC 1204/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 28 października 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Mariusz Zawicki

Protokolant: Paweł Nowotko

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2019 r. w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

przeciwko P. K.

o zapłatę

I. umarza postępowanie w sprawie w zakresie odsetek od należności głównej za okres od 13 lutego 2019 r. do dnia 8 marca 2019 r.

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.115,26 zł (dwa tysiące sto piętnaście zł dwadzieścia sześć gr) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 9 marca 2019 r.,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.017 zł (tysiąc siedemnaście zł) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: XI GC 1204/19

Sprawa rozpoznana w postępowaniu uproszczonym.

UZASADNIENIE

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. złożyła pozew przeciwko P. K. o zapłatę kwoty 2.115,26 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 13 lutego 2019 roku do dnia zapłaty. Zażądała również zasądzenia ja jej rzecz, od pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu podano, że pozwany zlecił powodowi przewóz ze S. do G., przewóz zrealizowano prawidłowo, pozwany nie zapłacił wynagrodzenia powodowi.

W sprawie wydano nakaz zapłaty (karta 17).

W sprzeciwie pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów procesu. W uzasadnieniu podano, że z uwagi na przesłanie dokumentów przez powoda pozwanemu z opóźnieniem, wydłużono termin płatności należności, zatem powód może domagać się zasądzenia odsetek od dnia 13 maja 2019 roku.

W piśmie z dnia 29 sierpnia 2019 roku (karta 37) powód zmodyfikował żądanie, że wniósł o zasądzenie odsetek od dnia 9 marca 2019 roku, zamiast od dnia 13 lutego 2019 roku. Złożono wniosek o zabezpieczenie roszczenia.

Postanowieniem z dnia 3 września 2019 roku (karta 51) zabezpieczono roszczenie powoda zgodnie z wnioskiem.

Na rozprawie w dniu 28 października 2019 roku (karta 61) oddalono wniosek o przesłuchanie świadka, powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 grudnia 2018 roku P. K. zlecił (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. wykonanie przewozu na trasie S. – G. (Szwecja). Strony ustaliły frach należny spółce na kwotę 400 euro powiększoną o podatek VAT, faktura miała być wystawiona w polskich nowych złotych według średniego kursu NBP w dniu poprzedzającym rozładunek. Spółka wykonała przewóz prawidłowo, list przewozowy podpisano bez uwag. W związku z wykonaniem usługi spółka w dniu 14 grudnia 2018 roku wystawiła na rzecz zlecającego przewóz fakturę VAT numer (...) z dnia 14 grudnia 2018 roku na kwotę 2.115,26 złotych z terminem płatności na dzień 12 lutego 2019 roku. Pismem z dnia 4 marca 2019 roku wierzyciel wzywał dłużnika do zapłaty.

Niesporne.

P. K. nie uregulował płatności. Brak zapłaty tłumaczył chorobą, pobytem w szpitalu, następnie usunął konto z komunikatora giełdy (...) i przestał odbierać telefony.

Niesporne.

Strony kontraktu umówiły się, że zapłata nastąpi 60 dni od dnia „wpłynięcia” faktury. Faktura dostała doręczona w dniu 7 stycznia 2019 roku.

Dowód:

- zlecenie, karta 11;
- dowód nadania i doręczenia, karta 41, 42;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne, po ograniczeniu żądania odsetkowego, w całości.

W zakresie zmodyfikowanego żądania, powód zażądał zasądzenia odsetek nie od dnia 13 lutego 2019 roku (jak w pozwie), lecz od dnia 9 marca 2019 roku. W myśl art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Wydanie wyroku w zakresie odsetek za okres od dnia 13 lutego 2019 roku do dnia 8 marca 2019 roku stało się zatem zbędne, wobec czego orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Powódka domaga się od pozwanej zapłaty w związku z realizacją umowy przewozu międzynarodowego.

Transport odbył się na drodze z miejscowości w Polsce do miejscowości w Szwecji. Za podstawę prawną orzekania w niniejszej sprawie należało przyjąć konwencję o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) z dnia 19 maja 1956 r. (Dz.U. 1962 Nr 49, poz. 238 - dalej konwencja CMR). Zgodnie z art. 1 konwencji CMR stosuje się ją do wszelkiej umowy o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsca przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się. W związku z tym przepisy konwencji CMR znajdują zastosowanie do łączącego strony stosunku prawnego i mają pierwszeństwo przed przepisami prawa krajowego.

Jednakże należy podkreślić, iż co do kwestii nieuregulowanych w konwencji stosuje się przepisy ustawy polskiej regulującej umowę przewozu, którymi są kodeks cywilny oraz ustawa z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz.U. z 2012 r. poz. 1173). Sama ustawa prawo przewozowe stanowi w art. 1 ust. 3, iż jej przepisy stosuje

się do przewozów międzynarodowych, jeżeli umowa międzynarodowa nie stanowi inaczej. Wreszcie w zakresie nieuregulowanym w ww. aktach prawnych znajdują zastosowanie kodeksu cywilnego regulujące umowę przewozu (art. 775 k.c.). Zgodnie zaś z art. 774 k.c. Przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się na dokumentach. Ustalony stan faktyczny okazał się niesporny. Pozwany twierdził, że termin zapłaty został „wydłużony” o 120 dni. Wskazał, że powództwo jest przedwczesne, a powód domagać może się zapłaty od dnia 13 maja 2019 roku. Do dnia rozprawy (28 października 2019 roku) pozwany nie uiścił należności.

Fakt wykonania przewozu w terminie, wysokości należnego powodowi wynagrodzenia nie był sporny.

W myśl art. 230 k.p.c. sąd uznał za udowodnione twierdzenie powoda, że P. K. nie uregulował płatności a brak zapłaty tłumaczył chorobą, pobytem w szpitalu, następnie usunął konto z komunikatora giełdy (...) i przestał odbierać telefony.

Sąd oddalił wniosek o przesłuchanie świadka M. K. na okoliczność przedłużenia terminu płatności o 120 dni również z uwagi na powyższe ustalenie. Okolicznościom tym zaprzeczył również powód, pozwany na tę okoliczność nie przedstawił dowodów w postaci dokumentów a okoliczność ta powinna wynikać ze zlecenia transportowego bądź z ogólnych warunków umowy. Stąd oddalono wniosek o przesłuchanie świadka. Pozwany nie zaprzeczył (twierdzenie powoda z pisma z dnia 29 sierpnia 2019 roku), że powodowi nie doręczono ogólnych warunków przewozu (karta 37v pkt (3)).

Ponadto podzielić należy argumentację powoda, że takie wydłużenie płatności byłoby niezgodne z treścią art. 8 ust 2 i 3 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w punkcie II wyroku.

O kosztach orzeczono w myśl art. 98 k.p.c. a na koszty należne powodowi składa się opłata od pozwu 100 złotych, opłata od pełnomocnictwa 17 złotych i wynagrodzenie pełnomocnika zawodowego 900 złotych.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)